

Спушането съ шейнитѣ започваше отъ върха на хълма. Наредени една подиръ друга, шейнитѣ префучаваха между рѣдкитѣ дървета, завиваха покрай кжщурката на баба Трошка и се стрелваха надолу, изъ уличката. Всѣки самъ си управляваше шейната. Управляваше самъ шейната си и нашъ Мушко.

Най-редовно, откакъ падна снѣга, та чакъ дордето се стопи, Мушко бѣше пръвъ по спушането. Той знаеше всичкитѣ завои и толкова изкусно се провираше между дървета — близнаци, че очудваше новацитѣ. Обулъ ста-

ритѣ ботуши на баша си, нахлузилъ орѣфания, ярешки калпакъ на батя си, смоталъ кжсче поясъ около врата си, вмѣсто шалче, той сѣдаше на шейната. И тя, като изученъ, пѣргавъ конь, летѣше тамъ, кждето той иска.

Но веднѣжъ се случи нѣщо, за което дълго време се приказва изъ махлата. Единъ коренъ отъ стария, краенъ брѣстъ, отби шейната на Мушка въ страни. И тя, вмѣсто да завие по уличката, сви и бодна съ рогаветѣ си стѣната на бабината Трошкина кжщурка. При второто спушане грѣшката се повтори. На десетия пжтъ вече всички шейни измѣниха пжтя си. Часъ по часъ два крака и два рога на шейна бухваха стѣната. Кжщур-